

Már tavaly, az egyik ofi órán felmerült a megye indítás lehetősége, tapasztalatszerzés céljából, mert mindenki tudta, hogy úgy sem nyerhetünk. Végül elvetettük, gondoltuk majd inkább idén. Azután eljött ez az év is. Osztályfőnöki órák újabb témája lett a megyeindítás. Egy jól kidolgozható téma kellett, hozzá egy név és a megyegóré. A megyegóré én lettem. Nagyon jó érzés volt, hogy az osztály engem nevezett erre a címre.

Az előválasztásnál nagyjából hasonló eredményre számítottam, gondoltam, hogy ez a három megye jut tovább, de nekem végülis mindegy volt, csak mi is a továbbjutók között legyünk

Mindig úgy képzeltem el ezt a dolgot, hogy milyen jó lehet iskola után bent maradni a többiekkel hülyéskedni, beszélgetni, együtt lenni és közben dolgozni a megyén. Ez a dolog hamar lerombolódott bennem, amikor már első nap a 20 megbeszélte ember helyett 8 maradt ott, mert a többinek fontosabb dolga volt. Ez nem is változott, sose voltunk elegenden ahhoz, hogy rendesen próbáljunk, haladjunk a munkával. Sokat vitatkoztunk egymással, néha már harapni lehetett a levegőben a feszültséget. Minden tisztelem az osztályomon belüli lányoké, akik összefogták ezt az egészet, nélkülük széthullott volna minden. Sokat vitatkoztunk velük, mi fiúk, nem nagyon értettük néha, mit miért csinálnak, ők meg azt nem értették, mit miért nem csinálunk. Úgy álltam hozzá az elején, hogy milyen jó kis osztályközösséget fog összehozni ez a megye. Erre is hamar rá kellett jönnöm, hogy inkább rombolta, csak jobban széthúzott. Előző hét szerdán, ha jól visszaemlékszem már talán könnyeket is láttam valakinél.:)♥ Én pedig úgy voltam, már mindegy mi lesz, csak legyen vége, mert ez csak széthullasztja az osztályt.

Majd eljött a csütörtök, amikor díszítettünk, együtt körülbelül 20-22 ember volt itt mindig, és nem csak a mi osztályunkból. Ez nagyon nagy meglepetés volt nekem. Külön köszönet jár nekik. Végig sétáltam más megye folyosóin, elején még körülbelül ők is voltak olyan 15-en, de ahogy eljött az este, ők maximum 8-10-en

maradtak, mi pedig még este 8-kor is 20-an díszítettünk. Ekkor rádöbbsentem, hogy ez valóban egy osztályközösség építő program, és ez egy remek osztály és a veszekedések csak átmeneti mosolyszünetek voltak, amik hamar elmúltak egy ilyen délután és este után. Boldog voltam, pozitívan álltam a péntekhez. Bár én mindenhez pozitívan állok. ((:

A próbáink rendre elmaradtak vagy hiányosak voltak, ezért sokan aggódtak, mi lesz velünk a kortesen, de szerintem megoldottuk és jól sikerült, a körülményekhez képest.

Rengeteg pozitív visszajelzést kaptunk kampányolásunk során, megpróbáltuk magunkat nem elbízni. Pénteken pedig a szavazásnál mikor a mi megyénk nyert, nagyon jó érzés volt, hogy rengeteg ember velünk együtt örült. Sokan gratuláltak, azt mondták, nagyon megérdemeltük. Óriási érzés volt utólag belegondolni, hogy az előválasztáson 3.-ként jutottunk tovább nagyon szoros versenyben, majd ennyi új szavazatot tudtunk szerezni a választásra. Az utolsó két napon világossá vált számomra, hogy ezzel az osztállyal, bármilyen néven, bármilyen témával, bárki megnyerte volna ezt a versenyt. Igazából igaz volt minden, amit az elején gondoltam, hogy ez a megye összekovácsolja az osztályt, és utólag belegondolva azok a délutánok is nagyon jók voltak, mert legalább az osztálynak egy részével közelebb kerültünk egymáshoz. Hiányozni fognak ezek a délutánok. Mindegyiknek más hangulata volt, időnként – és ez volt a ritkább- minden flottul ment, sikerült mindent megbeszélni, dűlőre jutottunk kb. a heti feladatokkal, és rengeteg ötlet jött a videóhoz, az aula- és kortes műsorhoz. Ekkor jó érzés öntött el, hogy sikerült mindent megbeszélni, és végre úgy tűnt sínen vannak a dolgok. Ugyanakkor azoknak a délutánoknak is utánozhatatlan hangulata volt, amikor mindenki nyüzsgött és elbeszélte egymás mellett. Voltak igazán kaotikus helyzetek, de visszagondolva egész viccesek voltak azok is.

Úgy gondolom, megfelelő erősségű megyék nélkül nem jöhetett volna létre ilyen

nagyszerű verseny. Mind a Ghetto, mind a Facebook nagyon odatette magát, és végig igazi riválisok voltak, így is tekintettünk rájuk. Tudtuk, hogy nekünk is össze kell szednünk magunkat ahhoz, hogy helytálljunk mellettük. Örülök, hogy azért a versengés során megmaradt köztünk a jó viszony, és egyikőjük sem vette olyan vérelesen komolyan. Megérdemelnek egy nagy tapsot, mert mindent beleadtak, és nekik is nagyon sok munkájuk van benne.

Röviden összefoglalva a lényegét, azt hiszem megérte az egész, mert tudom milyen sokan állnak mellettem, hogy mennyire össze tud fogni az osztály, ha akar, hogy milyen érzés egy ilyen remek osztály részének lenni. Nagyon köszönök nekik mindent, ezenkívül a külsős segítőknek is. Természetesen egy nagyszerű osztályfőnök nélkül mindez nem valósult volna meg. Rónai Gábor tanár úr is megérdemel egy külön tapsot. :)

Köszönöm a bizalmat, és a szavazatokat!

Nádosy Gergő

11.a